

1

Met zijn jack nog halfopen en een snee brood in zijn hand racet David de straat uit. Bij de kruising springt het stoplicht op rood. Helaas, voor wachten is geen tijd. Vlak voor een taxi scheurt hij de weg over. Een paar minuten later komt hij buiten adem bij de brug aan, maar Niels is al weg.

Shit, nou is hij toch nog te laat, terwijl hij vroeg genoeg uit zijn bed was. Alleen maar door die stomme klassenfoto.

Hij heeft zijn hele klerenkast overhoop moeten halen op zoek naar iets behoorlijks. Niks dus, de kleren waar hij er een beetje redelijk in uitziet, liggen allemaal in de was.

Als Vera niet bij hem in de klas zat, kon het hem niet zo veel schelen hoe hij eruitzag.

Vera niet bij hem in de klas? Bij die gedachte vergeet hij bijna rechtsaf te slaan. Hij kan zich het leven zonder Vera niet meer voorstellen. De laatste weken is ze geen minuut uit zijn hoofd geweest. Zonder Vera zouden zijn cijfers wel omhooggaan, want tijdens de meeste lessen droomt hij weg. Dat komt doordat ze schuin voor hem zit. Als ze zich omdraait en hij haar ogen ziet, hoort hij de rest van het uur niet meer wat er wordt gezegd. En 's avonds kan hij zich ook niet echt goed op zijn huiswerk concentreren.

In de brugklas stond hij er veel beter voor. Toen was hij nog niet verliefd. Ja, op Maaïke. Niels had het voortdurend over zoenen en hij wou niet achterblijven. Maar wat hij voor Vera voelt is wel iets anders dan toen bij Maaïke.

Onvoorstelbaar dat hij niet meteen de eerste schooldag plat ging voor Vera. Erger nog, hij zag haar niet eens. Maar in die tijd zag hij niets. Hij hield zich alleen bezig met Greenpeace.

Het is eigenlijk maar goed ook dat hij toen niet verliefd op Vera was, want hij had echt geen schijn van kans bij haar gemaakt, dat weet hij zeker.

Dit jaar is hij veranderd. Hij durft veel meer, dat merkt hij zelf ook wel. Maar nog niet genoeg om tegen Sanne, Justin en Remco in te gaan. Maar wie wel?

Gisteren hoorde hij die drie smoezen dat Jochem niet op de klassenfoto mocht. Alsof zij dat beslissen! En niemand zei er iets van. Wat zullen ze nu weer voor misselijke grap hebben bedacht? Misschien pikken ze zijn fiets mee.

Dat hebben ze al een keer eerder gedaan, toen moest Jochem het hele eind van de gymzaal naar school lopen. Toen hij op school kwam, stond zijn fiets gewoon in de stalling.

Er zijn natuurlijk altijd een paar meelopers die gaan lachen, maar het grootste gedeelte van de klas bemoeit zich er niet mee.

Het zou kunnen dat Jochem iets heeft opgevangen, dan blijft hij misschien wel thuis, net als vorig jaar toen ze naar Texel gingen.

Sanne had Jochem toen al weken opgefokt. Ze zouden hem 's nachts ontvoeren en hem ergens in de duinen achterlaten.

Ze zouden hem met dekens en al onder de douche zetten.

Wat was het een tegenvaller voor hen toen de moeder van Jochem opbelde dat Jochem ziek was.

David hoopt dat Jochem er vandaag ook niet is. In de brugklas ging het getreiter een beetje langs hem heen, maar dit jaar heeft hij steeds vaker het gevoel dat hij er iets van moet zeggen. En dat gaat binnenkort ook gebeuren. Let op, als hij verkering met Vera heeft durft hij alles!

David schrikt op. Krijg nou wat! Wie is die asociaal?

Die schoft snijdt hem. David geeft een flinke trap naar links.

Jammer, gemist. De auto giert de hoek om. Van hem had er een flinke kras op mogen zitten.

David kijkt op zijn horloge. Zou hij nog op tijd bij gym zijn?

Niet dat Tino van Dijk er een punt van maakt als je een paar minuten te laat komt, maar hij wil bij Vera in het volleybalteam. Hij wil elke bal die te moeilijk voor haar is opvangen. Ze moet trots op hem zijn. Ze moet denken...

Help, hij rijdt bijna een voetganger omver. Het gaat net goed.

Een paar dagen geleden croste hij tegen een dubbelgeparkeerde

Citroën op. Hij mag zich wel extra verzekeren sinds hij verliefd is.

‘Er is er een uit zijn bed gevallen, jongens!’ roept Niels als David de kleedkamer in komt.

‘Sorry.’ David smijt zijn rugtas op de grond.

‘Het is weer niet gelukt.’

Zijn vrienden lachen. Het is elke dag hetzelfde liedje. Zo langzamerhand weet iedereen dat David ’s morgens zijn bed niet uit kan komen.

‘Morgen sta ik er echt om kwart over acht.’

David steekt twee vingers omhoog.

‘Je laatste kans.’ Niels staat in zijn gymkleren bij de deur.

David smijt zijn broek over de haak. ‘Gaan we dreigen?’

‘Niks dreigen,’ zegt Niels. ‘Je wordt alleen een week lang om halfzes uit je nest gebeld.’

David trekt zijn T-shirt over zijn hoofd. ‘Zolang je niet om halfzes op je gitaar gaat jengelen, vind ik alles best.’

‘Pas op, David,’ waarschuwt Youssef. ‘Ik geloof dat je iets verkeerd gezegd hebt.’

‘Wacht maar tot we ons eerste concert geven,’ zegt Niels.

‘Dan kom jij er niet in, Smit.’

David begint te lachen. ‘Tegen die tijd zitten we allang in het bejaardenhuis.’

Hij knoopt de veters van zijn Nikes vast en rent de gymzaal in.

David kijkt naar het groepje meisjes dat dweperig om de gymleraar heen hangt. Het valt hem mee dat ze niet bij Tino van Dijk

op schoot gaan zitten. Tino is het wel gewend, hij is echt zo’n leraar die er alles aan doet om leuk gevonden te worden.

David zoekt Vera, maar ze staat niet bij het groepje.

Ineens ontdekt hij haar in een hoek van de gymzaal.

Ze gooit de bal naar Youssef, maar die is niet zo fanatiek.

Youssef hangt gapend tegen de muur. Hij zal wel weer tot midden in de nacht achter zijn computer hebben gezeten,

de freak. Youssef vindt twee uur gym meer dan genoeg.

Ja, als hij achter zijn computer kon volleyballen, dan zou hij zelfs aan de wereldkampioenschappen willen meedoen.

Dat geldt niet voor Niels, die wil de hele dag wel sporten.

‘Gaan we beginnen?’ vraagt Niels aan Tino. ‘We moeten toch al eerder stoppen voor die slappe foto.’

Zo blijft er niks van de les over.’

‘Je hebt gelijk, Niels.’ Tino hangt het volleybalnet op.

Op het moment dat hij in zijn handen klapt, gaat de deur van de gymzaal open. Een dikke jongen sjokt naar binnen. David ziet dat Sanne, Justin en Remco gniffelen. Niet slim van je Jochem, denkt hij, zo te zien had je vandaag beter thuis kunnen blijven.

David ziet de irritatie in Tino's ogen en, ja hoor, hun gymleraar kan het niet laten. 'Zo aan je buik te zien ben je al een aardig poosje zwanger, Jochem.'

De halve klas begint te lachen. David kijkt naar Jochem, maar die gaat rustig op de bank zitten alsof het hem niks kan schelen. David heeft pech; ze vormen hetzelfde volleybalteam als vorige week. Hij heeft dus voor niets zo hard gereden.

Nu zit hij nog niet bij Vera in de groep.

En Niels is natuurlijk weer scheidsrechter.

Niels gooit de bal naar Tino. De tegenpartij gaat klaarstaan. David verdenkt Tino ervan dat hij het expres doet.

De bal suist als een kogel over het net in de richting van Jochem. Hij heeft zo'n vaart, dat Jochem van schrik wegduikt.

'Wat een held!' juicht Sanne. 'Dat is dus één-nul voor ons.'

'Nee,' zegt Tino, 'van een zwangere huismus mag je niet verwachten dat hij de bal vangt. Het blijft nul-nul.'

En hij slaat opnieuw de bal op.

'We moeten stoppen, jongens.' Tino wijst naar de klok.

'Ik heb beloofd dat we om tien uur op het schoolplein zijn, anders moet de fotograaf op ons wachten.'

David ziet dat Remco, Justin en Sanne de gymzaal uit rennen. Tino let er niet op, die pakt het kistje met sieraden en deelt ze uit.

Als ze de kleedkamer in komen, zijn Remco en Justin al bijna klaar. Dat belooft wat. David vraagt zich af wat ze van plan zijn, maar als Jochem onder de douche staat, wordt het duidelijk. Grinnikend halen de twee Jochems kleren van de haak en lopen ermee naar buiten.

'Moet je nou zien.' Niels wijst naar het raam. Jochems kleren worden zorgvuldig in een boom gehangen. Een paar jongens moeten lachen, maar de meeste kleden zich snel aan,

alsof ze er niks mee te maken willen hebben. Als Jochem onder de douche vandaan komt en de lege haak ziet, krijgt hij iets door. Met een rood hoofd kijkt hij onder de bank en in de kast. Paniekerig loopt hij door de kleedkamer heen en weer, maar hij vraagt niks. Waarom zou hij ook? Hij weet inmiddels ook wel dat iedereen hem negeert.

‘Zoek je iets?’ Remco wijst naar de boom.

‘Na de klassenfoto krijg je ze terug.’

‘Ja,’ zegt Justin. ‘Je denkt toch zeker niet dat we met zo’n vetkwab op de foto willen, hè?’

David kijkt naar Niels, maar die is ook niet van plan er iets tegen te doen. Hij weet hoe Niels erover denkt. Niels vindt dat het Jochems eigen schuld is dat hij wordt gepest. David begrijpt Jochem ook niet. Waarom doet hij zijn mond niet open? Vanaf de eerste dag was het raak.

‘Wie is die vetzak?’ vroeg Sanne. Zoiets pik je toch niet? Maar Jochem Steenman wel. Nou, dat heeft hij geweten. Toen Jochem zijn naam moest opnoemen, begon Sanne als een varken te knorren en sindsdien heet hij zeug. Nu staat hij ook weer zo stom te grinniken. Het lijkt wel of hij het leuk vindt. David zou tegen hem willen schreeuwen: Geef hen eens een grote bek, man! En Justin en Remco zou hij een dreun willen verkopen. Alsof het nog niet genoeg is, maken ze de deur van de meisjeskleedkamer open.

‘Wie wil er een bloot varkentje zien?’ roepen ze. Sanne en haar fans komen meteen aangerend. Sanne kriebelt met een potlood in Jochems buik. ‘Hé, ik zie niks. Zou zeug wel een piemel hebben? Die zit zeker verstopt onder je vetlaagjes, hè? Duw je vetlaagjes eens opzij zodat wij je piemeltje kunnen zien. Nou?’

Als Jochem niet reageert, grijpen Remco en Justin hem vast. ‘Zijn we ongehoorzaam? Varkentjes moeten wel luisteren, hoor, anders krijgen ze straf.’ En ze dragen Jochem de meisjeskleedkamer in.

Dat heeft succes. Een paar tellen later klinkt het gegil van de meisjes door de muur heen. Als Niels waarschuwt

dat Tino eraan komt, laten Justin en Remco Jochem snel los, rennen als een speer de kleedkamer in, schieten in hun jas en glippen langs Tino naar buiten. David ziet hoe Jochem met een behuild gezicht de wc invlucht. Van angst draait hij de deur op slot. Een paar tellen later bonst Tino op de deur van de meisjeskleedkamer. 'Schieten jullie op, ik ga afsluiten.' Daarna stapt hij de jongenskleedkamer in.

Nu zijn die pestkoppen erbij! David hoopt het voor Jochem, dan is het gepest eindelijk eens afgelopen. Hij ziet hoe Tino naar het raam loopt en voelt of het dicht is. David weet niet wat hij ervan moet denken. Is Tino nou blind, of wil hij de versierde boom niet zien?

'Komen jullie mee, mannen?' vraagt hij. Zonder de wc 's te controleren, rijdt Tino zijn racefiets naar buiten en sluit de gymzaal af.

'Zo jongens, we gaan een flitsende foto van onszelf laten maken.' En hij springt op zijn fiets.

Onderweg naar school wordt Jochems naam angstvallig vermeden. Af en toe knort Sanne en dat is voor sommigen al genoeg om de slappe lach te krijgen.

David heeft een rotgevoel, hij denkt aan Jochem die in zijn nakie in de kleedkamer zit opgesloten. Maar zodra ze op het schoolplein aan komen, is hij hem vergeten. Dan heeft hij alleen nog oog voor Vera. Ze zit op de voorste rij, naast Manon.

Rechts van haar is nog een plaats vrij. Het liefst zou hij naast haar gaan zitten, maar hij is bang dat het te veel opvalt.

Of zal hij het gewoon doen? David aarzelt, te lang, Niels is hem voor. Hij klimt over de bank en schuift Vera's kant op.

Nou nou, denkt David, je gaat wel erg dicht tegen haar aan zitten. Is dat niet een beetje overdreven? Alsof er niet genoeg ruimte is. Het valt hem mee dat hij geen arm om haar heen slaat.

Niet kinderachtig doen, Smit, zegt hij bij zichzelf, je bent gewoon jaloers. Dan had je daar zelf moeten gaan zitten, maar daar was je natuurlijk weer te verlegen voor.

'David!' Youssef wenkt hem.

Waarom ook niet, denkt David, en hij gaat achteraan naast Youssef staan.

‘Heb ik iets gemist?’ vraagt David als iedereen begint te joelen.

‘Tino gaat met zijn racefiets op de foto,’ zegt Youssef.

‘Weer zo’n superidee van Manon.’

‘Weten jullie zeker dat jullie dit willen?’

Tino zet zijn fiets midden in de groep.

‘Gaaf!’ Ze maken allemaal plaats voor hun klassenleraar.

Van de racefiets is amper iets te zien. De meiden hangen er aan alle kanten overheen.

David ergert zich. Wat een gedoe is dit, zeg. De fotograaf wil per se dat ze lachen en lanceert de ene slappe grap na de andere.

Daar word je pas echt chagrijnig van. Maar ja, nu krijgt hij eindelijk een foto van Vera en dat maakt alles goed.

Hij weet nu al dat hij haar gezicht eruit zal knippen en boven zijn bed hangen.

Bij de gedachte alleen al krijgt hij een kleur.

Jochem moet in zijn blootje uit het kleedkamerraam zijn geklommen. Vlak voor de geschiedenisles begint, stapt hij de klas in en loopt naar zijn plaats alsof er niks is gebeurd.

David hoopt dat ze niet weer beginnen, maar niemand interesseert zich voor Jochem. Ze zijn veel te verontwaardigd over de proefwerkblaadjes die op de tafels liggen.

‘We hoefden helemaal niks te leren,’ zegt Manon.

‘Geen paniek, ik wil alleen even weten of jullie de vorige les hebben opgelet.’ En meneer Blok dicteert de eerste vraag.

Ze hadden het kunnen weten; de meesten hadden tijdens de vorige geschiedenisles hun biologie zitten leren.

Ze dachten dat Blok niks in de gaten had gehad. Wel dus.

2

‘David, ben je nou nog niet wakker?’

Mevrouw Smit trekt het dekbed weg.

Slaperig draait David zich om. ‘Ik kom zo.’

‘Nee, nu. Ik heb je een kwartier geleden al geroepen.

Straks mopper je weer dat je alleen naar school moet fietsen.

Niels heeft echt geen zin om elke ochtend door jou te laat te komen.’

‘Jaaa... ik kom toch.’ Je kunt wel merken dat zijn moeder een vrije ochtend heeft, zeg. Wat een gezeur!

David wrijft gapend in zijn ogen als beneden de telefoon rinkelt.

‘Neem jij hem maar op,’ zegt zijn moeder, ‘dan ben je meteen wakker.’

‘Wat nou? Ik ben toch wakker?’ Mopperend loopt David de trap af. Het zal zijn oma wel weer zijn. Die belt de laatste tijd bijna elke ochtend. En maar zaniken: of het goed op school gaat en of hij al een meisje heeft. En denk maar niet dat ze op antwoord wacht. Welnee, als ze twee vragen heeft gesteld begint ze over zichzelf: over de pianostemmer die steeds dunder wordt en haar leerlingen die de kantjes ervan aflopen. Dat de jeugd van tegenwoordig niet meer weet wat discipline is. Het maakt haar niet eens uit wie ze aan de lijn heeft, ze ratelt maar door.

‘Met David Smit,’ zegt hij geïrriteerd. Maar als hij de stem van Niels hoort, is zijn ochtendhumeur op slag verdwenen.

‘Hebben we het eerste uur vrij?’

‘Ja,’ antwoordt Niels. ‘Worteltaartje is ziek. Dat komt goed uit, mijn kop staat niet naar Frans. Problemen met de band.

Rianne kapt ermee.’

David doet moeite om niet te lachen. Dat noemen ze een band.

Punt uit heten ze. Nou, ze doen hun naam wel eer aan.

Ze bestaan zes weken, maar elke dinsdagavond stapt er iemand op. Ze ruziën meer dan dat ze muziek maken.

En Niels weet het telkens weer superdramatisch te brengen.

Alsof zijn hele wereld is ingestort. Vorige week ook,

toen zei hij de hele weg geen woord.

Roel, hun saxofonist, was opgestapt. Toen David er de volgende dag naar vroeg, keek Niels hem aan of hij gek was.

‘Je bedoelt dat ruzietje? O, dat is allang opgelost.’

Nu weer heibel met Rianne.

Ze kunnen beter in relatietherapie gaan.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zegt Niels. ‘Jij mag zo meteen je prinses bellen dat ze het eerste uur vrij heeft.’

‘Vera?’ vraagt David verbaasd. ‘Hoe kan dat nou?’

Na mij komt Jochem toch?’

‘Die bellen we niet,’ lacht Niels. ‘Ideetje van Sanne.

En ik vind het eigenlijk ook wel een goeie.’

‘Dan komt hij dus voor niks,’ zegt David.

‘Nou en? Geintje, daar wordt hij groot van.’

Als David niet reageert, zegt Niels: ‘O, ik snap het al.

Je durft je boterbloempje niet te bellen. Geen probleem, dat doe ik wel voor je.

Dan geef ik haar wel de hartelijke groeten van je door.’

‘Je waagt het niet!’ roept David door de hoorn. ‘Ik vermoord je.

Bemoei jij je nou maar met je band. Ik bel zelf wel, mister.’

‘Blijf je niet te lang met je liefje aan de telefoon hangen?’

lacht Niels. ‘Om tien over negen rij ik weg.’ ‘Pestkop!’

David verbreekt de verbinding.

Boven hoort hij de stofzuiger razen. Hij zal zelf wel voor een ontbijtje zorgen. Zo te horen heeft zijn moeder echt een nuttige vrije ochtend. Ze zal wel moeten, want morgen komt zijn vader thuis. Gisteravond heeft hij haar nog zitten jennen dat ze maar bofte met die vrije ochtend, omdat ze dan lekker haar paleisje kon opruimen. Hij heeft geen medelijden met haar. Een halfjaar geleden, toen zijn moeder die nieuwe baan kreeg, zouden ze al een hulp in de huishouding krijgen, maar ze heeft nog steeds geen advertentie geplaatst.

Dat is de schuld van zijn oma; die vindt het geldverspilling.

Alsof zij het moet betalen. En het ergste van alles is dat zijn moeder nog naar haar luistert ook.

David kijkt om zich heen. Dat redt zijn moeder nooit

in die paar uur. De kamer ligt vol troep. Als je niet uitkijkt waar je loopt, struikel je. Je kunt wel zien dat zijn vader op zakenreis is, anders zou het er nooit zo uitzien. Zijn vader kan niet tegen rommel en had de kamer allang zelf opgeruimd. David gaat de keuken in en overziet de puinhoop daar. Er is geen kopje schoon. Hij zet koffie, wast twee kopjes af en brengt ze naar de kamer. Zijn moeder zal ook wel koffie lusten. De tafel hoeft hij niet te dekken, het bord van zijn moeder staat er nog. ‘Koffie!’ roept hij naar boven. Hij pakt de telefoon. Even aarzelt hij. Het is dus zijn schuld als Jochem straks in zijn eentje in de aula zit. Als hij hem nou eens gewoon opbelt, net als anders. Het zou wel flink van hem zijn. Maar dan mag hij wel zorgen dat hij sterk in zijn schoenen staat, want reken maar dat die drie hem te grazen zullen nemen. Ze zullen de hele klas tegen hem opzetten. Heeft hij dat echt voor Jochem over? Vera kan hij dan ook wel vergeten. Die gedachte geeft de doorslag. Hij toetst Vera’s nummer. Gelukkig krijgt hij haar zelf aan de lijn, maar haar stem klinkt nogal gestresst. ‘Met David,’ zegt hij zo gewoon mogelijk. ‘We hebben het eerste uur vrij.’ ‘Gelukkig,’ zucht Vera. ‘Ik laat net mijn flesje nagellak over de tafel vallen. Nou kan ik de puinhoop tenminste opruimen voordat mijn moeder op tilt slaat.’ ‘Nou, ruim jij je nagellak maar op,’ lacht David. ‘Ik ga lekker ontbijten.’ ‘Gebruikt Jochem nagellak?’ vraagt Davids moeder verbaasd. David schiet in de lach. ‘Nee, Vera.’ ‘O, ik dacht dat je Jochem altijd belde als er een uur uitviel?’ ‘Eh...’ David weet niet zo gauw wat hij moet zeggen. ‘De telefooncirkel is veranderd, geloof ik.’ Zijn stem klinkt niet erg overtuigend. ‘Jullie laten dat arme joch toch niet voor niks komen, hè? Dat gepest vind ik zo misselijk.’ ‘Ik heb Jochem nog nooit gepest,’ zegt David.